

**VÝROČNÍ ZPRÁVA O ČINNOSTI V OBLASTI POSKYTOVÁNÍ INFORMACÍ podle
zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění
pozdějších předpisů,
ZA ROK 2018**

V souladu s ustanovením § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), zveřejňuje Kraj Vysočina následující údaje:

- I. V roce 2018 bylo podáno **84** žádostí o informace ve smyslu InfZ písemně nebo prostřednictvím elektronické pošty, z toho bylo rozhodnutím **8** žádostí zcela nebo částečně odmítnuto. Další žádosti byly podávány telefonicky nebo ústně a byly zodpovězeny příslušnými zaměstnanci Kraje Vysočina zařazenými do Krajského úřadu Kraje Vysočina.
- II. V roce 2018 byla podána **3** odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace.
- III. Soudem byly vyřešeny **3** případy ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace:
  - Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č.j.: 2 As 296/2017-31, který rozsudek KS v Brně ze dne 31. 7. 2017, č. j. 30 A 126/2016 – 45 ve výroku II. zrušuje. Kasační stížnost proti výroku I. a III. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2017, č. j. 30 A 126/2016 – 45 zamítá, věc vrací žalovanému k dalšímu řízení a žádnému z účastníků nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. NSS při svém rozhodování vycházel z nálezu Ústavního soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 1378/16 a vzhledem k tomu, že dosud nebylo v úplnosti provedeno posouzení všech podmínek plynoucích z uvedeného nálezu Ústavního soudu, nelze mít za jednoznačné, že jsou splněny podmínky pro poskytnutí informací, a tedy pro nařízení této povinnosti soudem. V dalším řízení pak ve smyslu závěrů krajského soudu i citovaného nálezu povinný subjekt znovu posoudí podmínky pro poskytnutí informací žadateli.
  - Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2018, č.j. 30 A 138/2016 – 67 se žaloba zamítá a žádný z účastníků nemá právo náhrady nákladů řízení. Na základě obsahu připojených správních spisů a doplněného o dokazování vzal soud za prokázáno, že povinný subjekt listinu osvědčující udělení zmocnění JUDr. M. P., advokátem, JUDr. M. M., advokátovi, ze dne 2. 4. 2015 nemá k dispozici a povinný subjekt rovněž nemá povinnost takovou listinou disponovat. Smluvní vztah, na jejímž základě v předmětné věci zastupoval městys Okříšky JUDr. M. P., vyplývá ze shora citované smlouvy o poskytnutí služby ze dne 3. 7. 2013, přičemž mezi účastníky smlouvy bylo dohodnuto, že JUDr. M. P. je oprávněn za sebe ustanovit zástupce. Ustanovení případného zástupce je pak interní záležitostí mezi advokátem JUDr. M. P. a osobou, kterou k jednotlivým úkonům zmocnil. Možnost zmocnění zástupce vyplývá jak z citované smlouvy, tak také z ust. § 25 občanského soudního řádu, podle jehož odst. 2 platí, že advokát je oprávněn dát se zastupovat jiným advokátem nebo, s výjimkou případů, v nichž je zastoupení advokátem podle tohoto zákona povinné, advokátním koncipientem nebo svým zaměstnancem nebo dalším zástupcem. Z citované

smlouvy rovněž nevyplývá povinnost advokáta JUDr. M. P. sdělovat klientovi, že využije oprávnění ustanovit si zástupce a toto klientovi dokládat, rovněž soud nemá žádnou povinnost informovat zastoupeného účastníka řízení, že jeho zástupce využil možnosti být zastoupen či dokonce listinu osvědčující udělení oprávnění zastupovat právního zástupce (tzv. substituční plnou moc) zasílat na vědomí účastníkovi řízení. Je tedy zřejmé, že uvedenou „substituční plnou moc“ povinný subjekt k dispozici neměl a rovněž ho netížila žádná povinnost ji mít. Uvedený stav vyhodnotila judikatura jako tzv. faktický důvod pro vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti spočívající ve skutkovém stavu, kdy povinný subjekt požadovanou informaci vztahující se k jeho působnosti v konkrétním případě nemá a zároveň není povinen ji mít.

- Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 11. 2018, č.j. 62 A 43/2017 – 33 se žaloba zamítá, žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává. Předmětem sporu je tedy výklad § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím a s ním související posouzení, zda poskytnutí žalobcem požadovaných informací mohlo s ohledem na fázi vedeného trestního řízení zmařit jeho účel. Účelem trestního řízení je podle § 1 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád (dále jen „trestní řád“), stanoveným postupem zjistit, zda se stal skutek, který naplňuje znaky trestného činu. Poskytnutí informací o probíhajícím trestním řízení, tím spíše v přípravné fázi, kdy orgány činné v trestním řízení shromažďují informace a důkazy o tom, zda je podezření z trestného činu proti určité osobě natolik odůvodněné, že je možno podat obžalobu k soudu, může jeho účel ohrozit nebo dokonce zmařit, a to zejména tím, že se osoba podezřelá ze spáchání trestného činu dozví informace, kterými orgány činné v trestním řízení v tomto řízení disponují. Současně žalovaný, resp. povinný subjekt není v přípravné fázi trestního řízení schopen bezpečně posoudit, vyjma informací, které s trestním řízením nijak nesouvisí, zda se požadované informace ke skutku přímo či nepřímo vztahují. Pokud je tedy žalobce potenciálním pachatelem a povinný subjekt potenciálním poškozeným a požadované informace se k trestnímu řízení vztahují, navíc je povinný subjekt předložil orgánu činnému v trestním řízení jako možné důkazní prostředky, nelze dospět k jinému závěru, než že poskytnutím těchto informací by skutečně účel trestního řízení mohl být zmařen. K této otázce se příslušně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15.2.2017, č.j. 6 As 338/2016-55, kde uvedl že „[o]mezení práva na informace z probíhajícího trestního řízení, zejména v jeho přípravné fázi, bude přitom spíše pravidlem než výjimkou. V případě poskytnutí informací v režimu informačního zákona v průběhu přípravného řízení by žadatel disponoval informacemi o takových skutečnostech, s nimiž v probíhajícím trestním řízení nebyla z důvodu možného ohrožení objasnění a vyšetření věci seznámena ani osoba trestně stíhaná. To by vedlo k absurdním důsledkům, které by se míjely s posláním práva na informace jako politického práva“. Ostatně i v postupu žalobce lze prima facie spatřovat zájem na získání informací souvisejících s trestním řízením spíše než na uplatnění politického práva a prostředku kontroly veřejné správy.

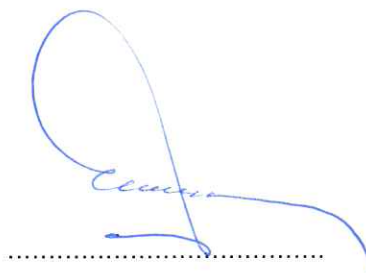
V souvislosti se soudním řízením o právech a povinnostech podle InfZ nevznikly Krajskému úřadu Kraje Vysočina žádné náklady na soudem stanovené náhradě nákladů řízení. V souvislosti se soudním řízením o právech a povinnostech podle InfZ nevznikly Krajskému úřadu Kraje Vysočina žádné náklady na vlastní zaměstnance ani žádné náklady na právní zastoupení.

- IV. V roce 2018 nebyla poskytnuta žádná výhradní licence ve smyslu InfZ.
- V. V roce 2018 byla podána 1 stížnost podle § 16a InfZ na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informace – stížnost byla směřována proti výši úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání.
V souladu s rozhodnutím MV byla výzva k úhradě za mimořádně rozsáhlé vyhledávání přepracována a žadatel opětovně vyzván k úhradě nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací.
- VI. Další informace vztahující se k uplatňování InfZ je možné získat na internetových stránkách Kraje Vysočina <http://www.kr-vysocina.cz/> a na jeho úřední desce.

V Jihlavě dne 12. 6. 2019

MUDr. Jiří Běhounek
hejtman Kraje Vysočina

Mgr. Ing. Zdeněk Kadlec, dr. h. c.
ředitel Krajského úřadu Kraje Vysočina